

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Valériou Haščákovou, Na Holom vrchu 8307/2, Bratislava, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, pri vybavovaní sťažovateľovej námietky zaujatosti z 21. apríla 2021 v konaní č. PPZ-72/NKA-BA2-2019, upovedomeniu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, č. PPZ-72/NKA-BA2-2019 zo 14. mája 2021, postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní žiadosti sťažovateľa zo 7. júna 2021, vyhlásením vyšetrovateľky Národnej kriminálnej agentúry v listoch zo 16. októbra 2020 a z 1. februára 2021 adresovaných Ústavnému súdu Slovenskej republiky a postupu Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri výkone dozoru nad uvedeným konaním vyšetrovateľky takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a 4, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), a to všetko v spojení s čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 47 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 51 ods. 1 a čl. 52 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) zásahmi orgánov činných v trestnom konaní uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Upovedomenie č. PPZ-72/NKA-BA2-2019 zo 14. mája 2021 navrhuje zrušiť a vyšetrovateľke prikázať, aby o sťažovateľovej námietke zaujatosti z 21. apríla 2021 opätovne rozhodla. Rovnako navrhuje

ústavnému súdu, aby zakázal ďalšie porušovanie jeho označených práv a aby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „ÚŠP“) vo veci dozoru nad postupom vyšetrovateľov vo veci č. PPZ-72/NKA-BA2-2019 prikázal konať riadne a bez prietáhov. Napokon žiada priznanie náhrady trov konania.

II.

2. Sťažovateľ ako osoba obvinená z trestnej činnosti vzniesol 21. apríla 2021 voči vyšetrovateľke námietku zaujatosti, keďže táto adresovala Slovenskej advokátskej komore podnet na disciplinárne stíhanie jeho právnej zástupkyne. Na to mu vyšetrovateľka ústavnou sťažnosťou namietaným upovedomením zo 14. mája 2021, ktorý bol jeho advokátke doručený 26. mája 2021, uviedla, že o tejto námietke sa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná. Sťažovateľ 7. júna 2021 podal žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľky podľa § 210 Trestného poriadku, ktorou sa domáhal, aby prokurátor ÚŠP podľa § 230 v spojení s § 210 Trestného poriadku opatrením vyšetrovateľke uložil rozhodnúť o jeho námietke zaujatosti alebo jej vec odňať a prikázal ju inému vyšetrovateľovi.

3. Uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) z 31. augusta 2021 boli v danej trestnej veci ako nezákonné zrušené uznesenie prokurátora, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti vzneseniu obvinenia, uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj ďalšie rozhodnutia vyšetrovateľky a prokurátora, ktoré na zrušené rozhodnutia nadväzujú, s tým, že vyšetrovateľke bolo prikázané, aby znova o veci konala a rozhodla. Následne 14. októbra 2021 bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie dozorového prokurátora ÚŠP, z ktorého vyplýva, že o nevybavených podaniach obhajoby (žiadostiach o preskúmanie postupu vyšetrovateľky podľa § 210 Trestného poriadku, sťažnostiach proti uzneseniam podaným v procesnom postavení obvineného, námietkach zaujatosti, resp. žiadostiach o preskúmanie postupu prokurátora) nie je po vydaní uznesenia z 31. augusta 2021 v dôsledku straty procesného postavenia obvineného v trestnom stíhaní možné konať.

III.

4. Podľa sťažovateľa upovedomenie, ktorým vyšetrovateľka vybavila jeho námietku zaujatosti, je nezákonné. Neboli splnené podmienky pre jeho vydanie a neobsahuje jasné a zreteľné dôvody, na základe ktorých vyšetrovateľka rozhodla, že o námietke zaujatosti sa nekoná. Upovedomenie je nepreskúmateľné aj pre jeho nedostatočné odôvodnenie, resp. odôvodnenie úplne chýba.

5. Prípustnosť ústavnej sťažnosti proti namietanému upovedomeniu je podľa sťažovateľa daná aj napriek tomu, že proti nemu podal žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľky podľa § 210 Trestného poriadku. Zdôrazňuje, že po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia ani nie je účastníkom žiadneho trestného konania pred trestným súdom, kde by sa svojho práva na riadne vybavenie námietky zaujatosti mohol domáhať. Podľa sťažovateľa prokurátor nie je oprávnený posudzovať porušenia charty, ku ktorým došlo napadnutým upovedomením.

6. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že ak by aj ústavný súd považoval žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa za účinný prostriedok ochrany, je podstatné, že prokurátor ÚŠP o jeho námietke nerozhodol a jeho nečinnosťou tak dochádza k prietahom.

7. V prílohe (označenej ako „T-1“) ústavnej sťažnosti sťažovateľ rozsiahlo popisuje postoje vyšetrovateľky k nemu v inej trestnej veci (tzv. kauza [REDAKOVANÉ]) a interpretuje princíp prezumpcie nevinu. Podľa jeho názoru došlo k porušeniu predmetného princípu voči nemu, a to vyjadreniami vyšetrovateľky, ktoré adresovala ústavnému súdu v konaní sp. zn. I. ÚS 448/2021 a uviedla v nich, že „kauza [REDAKOVANÉ] je najväčšia korupčná kauza v histórii SR a verejný záujem na jej vyšetrení a na tom, aby sa verejnosť dozvedela pravdu, je veľmi silný. Ide o závažný historický dokument o stave slovenskej spoločnosti. Predmetná kauza rezonuje spoločnosťou dodnes. Jednou z osôb, ktorá v tejto kauze rezonuje je [REDAKOVANÉ]...“.

IV.

IV.1. K postupu a upovedomeniu vyšetrovateľky (trestná vec č. PPZ-72/NKA-BA2-2019):

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019).

9. V čase podania ústavnej sťažnosti boli právoplatným uznesením generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 ako nezákonné zrušené uznesenie prokurátora, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti vzneseniu obvinenia, uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj ďalšie rozhodnutia vyšetrovateľky a prokurátora ÚŠP, ktoré na zrušené rozhodnutia nadväzujú a ich zrušením stratili svoj podklad, s tým, že vyšetrovateľke bolo prikázané, aby znova o veci konala a rozhodla. Výrok uznesenia generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 zrušil nielen rozhodnutia vznášajúce sťažovateľovi obvinenie, ale aj ďalšie rozhodnutia vyšetrovateľky a prokurátora ÚŠP, ktoré na zrušené rozhodnutia nadväzujú. Dozorový prokurátor ÚŠP následne v upovedomení z 11. októbra 2021 adresovanom právnemu zástupcovi sťažovateľa vysvetlil, že vzhľadom na zrušenie obvinenia nie je možné ďalej konať o sťažovateľových žiadostiach podaných podľa § 210 Trestného poriadku proti postupu vyšetrovateľky ani o jeho námietkach zaujatosti. Predmetné vysvetlenie nepovažuje ústavný súd za iracionálne či vzbudzujúce známky svojvôle. Zrušením rozhodnutí o vznesení obvinenia prestáva byť dotknutá osoba subjektom trestného konania, a tým aj nositeľom subjektívnych procesných práv, ktoré zákon vyhradzuje výlučne obvineným osobám a ktoré reflektujú základné práva a slobody. To platí aj v prípade, ak trestné konanie „vo veci“ pokračuje bez vzneseného obvinenia naďalej.

10. Vzhľadom na koncepciu a účelovú orientáciu ústavnej sťažnosti vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd vychádza z predpokladu, že sťažovateľ jej podaním mieri na účinnú ochranu svojich práv, nie na objektívny súlad postupov, upovedomení, rozhodnutí a iných právnych aktov orgánov činných v trestnom konaní so zákonom. Námietka zaujatosti, ktorú voči vyšetrovateľke sťažovateľ vzniesol, nie je samoúčelná. Cielom je dôsledné rešpektovanie prvku nestrannosti v procese poskytovania tzv. inej právnej ochrany (čl. 46 ods. 1 ústavy) sťažovateľovi. No aj nestrannosť je nástrojom a prostriedkom, nie konečným cieľom. Služi objektivite trestného procesu, ktorej zmyslom je garantovať dotknutým osobám, že o ich veci bude rozhodované výlučne podľa práva a že ich prípadný neúspech v trestnom konaní nebude výsledkom negatívnych subjektívnych postojov vyšetrovateľa k nim (v námietke zaujatosti sťažovateľ argumentoval pokračujúcim nepriateľským vzťahom vyšetrovateľky k jeho obhajkyňi), ktoré sa prejavujú v postupoch a rozhodnutiach motivovaných snahou spôsobiť protiprávnu ujmu. Popísané dôsledky prípadnej zaujatosti vyšetrovateľky sú však v parciálnej etape konania o sťažovateľovej námietke zaujatosti nemysliteľné, pokiaľ sťažovateľ nie je obvineným a nemá postavenie strany trestného konania. Inými slovami, záver ÚŠP o tom, že po právoplatnosti uznesenia generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 orgány činné v trestnom konaní nebudú konať o sťažovateľových podaniach pochádzajúcich z obdobia, keď ešte postavenie obvineného mal, neignoruje požiadavku účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa.

11. Ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní skoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (III. ÚS 610/2022) v tejto súvislosti konštatoval, že uznesením generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 došlo k realizácii základných práv sťažovateľa, keď mu bola poskytnutá iná právna ochrana v rozsahu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, a to pri realizácii jeho práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru. Dokazuje to aj výrok predmetného uznesenia generálneho prokurátora, ktorý hneď na jeho začiatku rozhodol, že vznesením obvinenia bol porušený zákon v neprospech sťažovateľa (teda s výsledkom porušujúcim jeho subjektívne práva), pričom rovnako v enunuciáte zrušil rozhodnutia, ktoré na obvinenie vznesené v neprospech sťažovateľa obsahovo nadväzujú, ak stratili svoj podklad. Preto je potrebné ústavnú sťažnosť v časti namietaného postupu vyšetrovateľky pri vybavovaní sťažovateľovej námietky zaujatosti, ako aj v časti namietaného upovedomenia zo 14. mája 2021 odmietnuť pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd neopomína ani argumentáciu únijovým právom (smernice regulujúce právo na informácie v trestnom konaní, ako aj právo na obhajobu), z ktorého sťažovateľ vyvodzuje svoje postavenie „podozrivého“, resp. „materiálne obvineného“, v dôsledku čoho by podľa jeho názoru zrušenie obvinenia nemalo mať vplyv na povinnosť orgánov činných v trestnom konaní rozhodnúť o jeho podaniach realizovaných v čase, keď ešte obvinený bol. Už v inej sťažovateľovej veci (II. ÚS 26/2022) ústavný súd nesúhlasil s jeho názorom, podľa ktorého aj po zrušení uznesenia generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 je potrebné považovať ho za materiálne obvineného, a umožniť mu preto obranu jeho práv tak, ako keby bol aj formálne obvinený. K tomu ústavný súd dopĺňa, že v štádiu trestného konania „vo veci“, teda bez vznesenia obvinenia, nedochádza výlučne samotným priebehom konania k zásahom relevantným z hľadiska základných práv a slobôd. Pokiaľ by v takomto štádiu trestného konania orgány činné v trestnom konaní realizovali Trestným poriadkom dovoľené postupy a opatrenia vykazujúce invazívny potenciál (zaist'ovacie

úkony, zabezpečenie informácií), prípadne by spôsobom porušujúcim základné práva a slobody sťažovateľovi odopierali subjektívne procesné práva (poskytovanie informácií), potom mu (hoci aj s odvolaním sa na únijové právo) nič nebráni využiť prostriedky nápravy (za splnenia podmienky subsidiarity aj ústavnú sťažnosť) proti takýmto budúcim zásahom.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti naznačuje, že vzhľadom na príkaz generálneho prokurátora adresovaný vyšetrovatelke, aby o veci znovu konala a rozhodla, nemožno vylúčiť, že bude opätovne obvinený. Ide o hypotetickú úvahu. Ak by k tomu došlo, sťažovateľovi sa otvorí široký procesný priestor na uplatňovanie a ochranu svojich základných práv i práv garantovaných medzinárodnými zmluvami prostriedkami podústavného trestného práva procesného, ktoré sú priamymi determinantmi aplikácie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V rámci tohto priestoru bude môcť sťažovateľ namietat aj rozhodovanie zaujatej vyšetrovatelky v jeho trestnej veci. Preto riziko naznačené sťažovateľom nie je spôsobilé zmeniť záver o nedostatku právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v tejto jej časti.

IV.2. K postupu ÚŠP v konaní o žiadosti sťažovateľa zo 7. júna 2021 (trestná vec č. PPZ-72/NKA-BA2-2019):

14. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti namietajúcej postup ÚŠP pri vybavovaní žiadosti sťažovateľa zo 7. júna 2021 podanej podľa § 210 Trestného poriadku, ústavný súd konštatuje, že jej podaním sťažovateľ sprostredkovane sledoval ochranu svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a 4 listiny, ako aj svojich práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru, keďže nebol spokojný so záverom vyšetrovatelky, že o jeho námietke zaujatosti nebude konať. Priamo sa však žiadosťou domáhal ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny. Podstatou, účelom a cieľom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd mu preto poskytuje ochranu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, III. ÚS 389/2022). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“; rozsudok z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

15. V preskúmvanej veci došlo právoplatnosťou uznesenia generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 k zrušeniu obvinenia sťažovateľovi. Trestné konanie „vo veci“ síce neskončilo, sťažovateľ však v ňom už nemá postavenie obvineného. Ústavno-právny význam zrušenia obvinenia sťažovateľovi v tomto smere potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni od okamihu vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, keď sa dotknutá osoba stáva procesnou stranou v konaní (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, III. ÚS 77/09, III. ÚS 363/2018). Aj z konštantnej judikatúry štrasburských orgánov ochrany práva vyplýva, že v súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní (rozsudok vo veci Wemhoff proti Spolkovej republike Nemecko z 27. 6. 1968, séria A, č. 7, bod 19). Keďže podľa ustálenej judikatúry právna neistota strany trestného konania počína okamihom vznesenia obvinenia,

nemožno dospieť k inému záveru, než je ten, že jej právna neistota končí (okrem rozhodnutí ukončujúcich trestné konanie, či už meritórne alebo procesne) zrušením jej obvinenia. K tomu v prípade sťažovateľa došlo právoplatnosťou uznesenia generálneho prokurátora z 31. augusta 2021. Ústavnú sťažnosť teda podal v čase, keď k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov už nemohlo dochádzať. Preto je potrebné ju odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Keďže sa sťažovateľ, ako už bolo uvedené, podaním žiadosti podľa § 210 Trestného poriadku sprostredkovane domáhal aj ochrany ďalších svojich označených práv (čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a 4 listiny, ako aj svojich práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru), ktoré pojal do sťažnostného petitu, je potrebné odmietnuť jeho ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

16. Rovnaký záver platí aj o ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 47 a čl. 48 ods. 2 charty postupom ÚŠP, pretože sťažovateľ ho vidí v tom, že žiadosťou podľa § 210 Trestného poriadku sa domáhal svojho prístupu k obhajobe, ktorá je podľa jeho názoru inkorporovaná aj v procesnom práve obvineného namietat' zaujatost'.

IV.3. K vyjadreniam vyšetrovateľky (trestná vec č. PPZ-342NKA-BA2-2019) a nadväzujúcej nečinnosti ÚŠP:

17. Táto časť ústavnej sťažnosti sa týka inej trestnej veci sťažovateľa. To platí aj napriek tomu, že vec č. PPZ-72/NKA-BA2-2019 (kauza [REDAKOVANÉ] a spol.) a vec č. PPZ-342NKA-BA2-2019 (kauza [REDAKOVANÉ]) sú z hľadiska dôkazného nezanedbateľne previazané.

18. Podľa názoru ústavného súdu je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmateľný iba taký zásah, ktorý je priamym a bezprostredným výkonom verejnej moci. Vyšetrovateľka sa spôsobom, ktorý podľa sťažovateľa porušuje jeho právo na prezumpciu neviny, prejavila vo vyjadreniach adresovaných ústavnému súdu nie ako orgán verejnej moci, ale ako účastník konania ocitajúci sa v rovnocennom postavení v porovnaní so sťažovateľom. Jej vyjadrenia nijako nekonštituovali nové právne postavenie sťažovateľa ani jeho právnu pozíciu autoritatívne (teda spôsobom jednostranným a právne záväzným) nedeclarovali. Pokiaľ by aj obsah jej vyjadrení nedovolené kolidoval s požiadavkami plynúcimi z čl. 50 ods. 2 ústavy, resp. čl. 40 ods. 2 listiny, ako aj z čl. 6 ods. 2 dohovoru, na to, aby sa mohol stať predmetom prieskumu na ústavnom súde, by sa musel prejaviti' v postupoch a úkonoch adresovaných priamo sťažovateľovi v rámci výkonu kompetencie priznanej vyšetrovateľke ako orgánu činnému v trestnom konaní (tak ako tomu bolo v kauzách rozhodovaných na ESLP alebo na Ústavnom súde Českej republiky, ktoré uvádza sťažovateľ v prílohe „T-1“ svojej ústavnej sťažnosti). Vyjadrenia vyšetrovateľky ako účastníka konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však takúto povahu nemali, a preto predmet ústavno-súdneho prieskumu samy osebe tvoriť nemohli. V tejto časti preto ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie a rozhodnutie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

19. Napokon vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nečinnosti ÚŠP pri výkone dozoru nad konaním vyšetrovateľky spočívajúcim v kritizovaných vyjadreniach ústavný súd poukazuje na vnútornú zmätočnosť sťažnostného petitu. V ňom sťažovateľ kritizuje postoj ÚŠP k vyjadreniam vyšetrovateľky v trestnej veci č. PPZ-342NKA-BA2-2019 (kauza [REDAKOVANÉ]), ale zároveň navrhuje ÚŠP uložiť príkaz riadne a bez prietáhov realizovať dozor nad postupom vyšetrovateľky vo veci č. PPZ-72/NKA-BA2-2019 (kauza [REDAKOVANÉ] a spol.). Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je z uvedených

hľadisk natoľko nedostatočné, že zakladá odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde ako neobsahujúcej zákonom ustanovené náležitosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2023

Robert Šorl
predseda senátu